

[Rytter.]

Meddomsmændene. Jeg vil endvidere minde den højtærede Minister om, hvad der siden er sket: at Dommer Siegert, vel at mærke en Dommer, som er anerkendt for sin Frisindethed paa mange Omraader, og som skattes højt fra mange Sider, er gaaet saa vidt, at han siger: Den nye Straffelov maa forstaaes saaledes, at den medfører Tugthustraf for de Meddomsmænd, som dømmer mod Lov og Bevisligheder. Det er ikke en udpræget Tillid, som derigennem vises Meddomsmændene. Yderligere er der, hvad den højtærede Minister ogsaa er bekendt med, i den allersidste Tid sket det, at man fandt, at 6 Meddomsmænd var for dyrt, og saa begrænsede man Antallet til 2, saa at der i de to største Sager, som i mange Aar har været i Tyskland, Sagen i Lybæk angaaende Forgiftningerne og Sagen i Berlin angaaende hele Forvaltningen dér, kun har siddet 2 Meddomsmænd sammen med de juridiske Dommere. Jeg synes derfor, at den Udvikling, der er sket i Tyskland, som paa dette Omraade er gaaet i Spidsen, tyder lige paa det modsatte af det, som den højtærede Minister vilde anvende den til. Den opfordrer os tværtimod til at være forsigtige.

Ogsaa paa dette Punkt forekommer det mig mærkværdigt, at den højtærede Minister ikke har hørt Højesteret, men kun de to Landsretter. Jeg maa straks tilføje, at jeg ikke føler mig fornærmet over, at Byretten ikke er hørt, uagtet vi vel nok vilde faa med de fleste af Sagerne at gøre, saaledes som Ordningen var efter Ministerens Forslag. At man hører den overordnede Ret, er i og for sig ganske naturligt. Men jeg synes, at det da ogsaa vilde have været naturligt at høre Højesteret om, hvorledes den ser paa dette Spørgsmaal, idet jo hele Højesterets Stilling vil blive paavirket af Spørgsmaalets Løsning. Den Ordning, her er foreslaaet, vil jo i Virkeligheden være det samme som en Dødsdom over Højesteret, hvad Behandlingen af de kriminelle Sager angaar, og dette forekommer mig at være meget uheldigt netop paa et Tidspunkt, da vi har faaet den nye Straffelov.

Jeg har nu omtalt de Spørgsmaal, hvis Løsning vil influere meget stærkt paa Højesterets Stilling: Delingen af Højesteret, den offentlige Votering, Spørgsmaalet om Meddomsmænd og Spørgsmaalet om Sagførerordningen.

Med Hensyn til Meddomsmændene maa jeg maaske lige endnu tilføje — hvad jeg for Resten tror jeg har sagt —, at jeg godt kan forstaa, at den højtærede Minister kritiserer vort Forslag om de 4 Aar, for det

er selvfølgelig en vilkaarlig Grænse, som er vanskelig at forsvare. Derfor kan jeg ogsaa godt gentage, at kan man finde en mere rationel Grænse, vil vi fra vor Side gøre, hvad vi kan, for at blive enige med Ministeren derom.

Jeg gaar saa over til et Par andre Spørgsmaal, som ikke staar i Forbindelse med Højesteret, og hvor vor Stilling overfor Højesteret ikke bliver afgørende. Der er først Spørgsmaalet om Offentlighedsprincippet. Det er det Princip, om hvilket jeg før sagde, at vi dér er gaaet fra den ene Yderlighed til den anden. Vi kender alle sammen, Ministeren i Særdeleshed, hvordan man i gamle Dage talte om de hemmelige Kamre, Torturkamrene, som man kaldte dem. Der rejste sig en Folkestemning imod disse Torturkamre, hvor alt foregik hemmeligt. Fra Dommernes Side advarede man noget imod i alt for høj Grad at gaa bort derfra, idet man ikke troede paa, at det vilde være i tiltalt Favør at gøre det: der vilde komme en Mængde Ting frem for Offentligheden, som denne overhovedet ikke skulde have at vide. Det var navnlig en bestemt Sag her i København, der gav Stødet til, at en Nyordning maatte gennemføres, og den gamle Ordning kunde selvfølgelig ikke opretholdes i Længden, det er klart. Man gik derfor over til den nye Ordning som et Værn for den tiltalte. Nu har det imidlertid vist sig, at man begynder at skrive, at man er gaaet bort fra Torturkamrene og over til at stille Folk i Gabestokken, at man altsaa i alt for stor Udstrækning har Offentlighed. Ministeren og vi ser rimeligvis paa det med de samme Øjne, nemlig at man er gaaet for vidt. Spørgsmaalet er saa blot, hvorledes man skal faa de Misbrug, der er sket, fjernet, saaledes at vi igen kan faa en god Ordning. Her indtager Regeringspartierne det Standpunkt: Lad os begrænse Offentliggørelsen i Aviserne, for naar Dommeren faar Myndighed til at forhindre Navnenes Offentliggørelse i Aviserne, kan man naa et godt Stykke paa Vej. Venstre og de Konservative siger: Det er ikke nok, vi maa gaa over til at lukke Dørene, saa kan der ingenting ske. Derfor forbyder man ogsaa kategorisk Fotografering og Tegning i Retten. Spørgsmaalet er, om man ikke kan finde en gylden Middelvej, saa at vi naar det, vi alle tilstræber, og det forekommer mig, at vi maa kunne naa et Stykke frem, eventuelt ved at lægge i Dommerens Haand, baade hvad der maa offentliggøres, og om Dørene skal lukkes. Naar vi gør det, synes jeg, at vi lægger Ansvaret hos den, som kan udøve et effektivt Tilsyn, og jeg synes, at Ministeren maa